

ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ στην έξοχη) βύλα του φίλου του Φίλιπ, ο Μαρτέν, περνούσε μέρες άξεχαστες κοντά στο νεοπαλαιό αυτό ξενοδοχείο. Μια φίλια στενή παραπάνω από αδελφική, έδενε μαζί άξιοιστα τις ημερές του, φίλια που χαλαρώθηκε λιγάκι κατά τους πρώτους μήνες του γάμου του Φίλιπ με την Όσταβία...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΡΟΒΕΡΤ

Η ΕΝΟΧΗ ΑΓΑΠΗ

—Καρία μου, δεν μπορώ να σάς απαιτήσω... Κι' άρσ'ό τόσο καθαρά μου δείχνετε πως ή παρουσία μου έδω σάς είνε διαφόρη, δεν έχω παρά να έτοιμάσω τις βολή- τρες μου και να φύγω στη στιγμή...

—Έξαιλλη εκείνη, ξεφώνησε: — 'Μιουν έτοιμη να σου τό πω!...

—'Ο Μαρτέν τινάχτηκε επάνω και τράβηξε προς την πόρτα.

Μά εκείνη συγκινήθηκε άξανα, τινάχτηκε και θέλησε να τόν ήμποδίση.

—Σταθήτε!... Μη φύγετε, τραύλασε.

Μά ο Μαρτέν, πιο θημιόσως τότε, της φώναξε σαρωστικά: —Μπά;... Πώς μετανιώσατε τόσο γρήγορα;... Φοβάστε άσφα- λώς τόν άνδρα σας... Θα σας ήρωσθε δίχως άλλο έξηγήσεις, για την ξαφνική άναχώρησή μου... Για τί φυγή μου... Για τό δικαίω μου, δηλαδή... Έλατος, άμως, καρία μου... Αφήστε με μόνον... Θέλω να έτοιματώ... Σε μία ώρα φεύγω!...

—'Η Όσταβία λόνεσε, Έσπυρε τό ύπεροχο κεφάλι της κι' ή φωνή της έγινε τρομακική, καθώς μοιροκόιωσε:

—'Οχι... Μη φεύγετε, Μαρτέν... Παραφέθηκα... Σας ήρωτό συγκινημένη... Έδώ κι' άρσ'ό μέρες τότε, έχω χάσει τό μυαλό μου... Έγινά άδικαιοσύνη γενησι... Συγχωρήστε με για την πα- ραφορά μου, και μείνετε μαζί μας...

'Ο Μαρτέν δεν μίλησε, Δέν μπόρεσε να μιλήση. Κάτι σαν και- νοήριος κόσμος—φοβερός μά ήδονικός—τόυ φάνηκε πως άνοιξε μπρός στά έπιπρετα μάτια του, Δέν τόν έβλεπε άόμοια καθαρά, αύ- τόν τόν άνοιξεμμένο από καιρό κόσμο, μά ή ψυχή του έννοιωσε άό- ρστα την απαγορευμένη προσέγγισή του...

—'Αστόσο, ή Όσταβία δέν έδωσε προσοχή στην άγωνία του, Σσε- πτική και τραχημένη, πήρσισε στό άνοιχο παράθυρο άφησε τη μα- τιά της να πλανηθή έξω για ώρες στιγμές, κι' έπει- τα μοιροκόιωσε σαν να μοιροκόιωσε:

—Κι' άμως άν ήθελες... Πόσο θα ήμισατε ει- τιμημένοι άνοι... Θα ήμουν για σένα μά... μά ά- γαπημένη... άδελφούνα... Ναι!... Θα σε άγαπούνα στοργικά, σαν τόν καλύτερο φίλο τού Φίλιπ... Μά έσύ, δίχως να σου πταίξω σε τίποτε, με μίσησε άπ' την πρώτη μέρα που γνωριστήκαμε... Γιατί;... Γιατί;...

—'Οχι! έτραύλασε ο Μαρτέν. Απατάσθε... Δέν είνε έτσι άσος τό λέτε!...

—Τότε γιατί αΐτη ή έχθρικη στάση απέναντί μου;... Γιατί αυτές ή διαρκείς δουές είνοντες;... Γιατί αυτό τό έξακολούθηκό καταστροφικά σας, μόλις ξεπεραθύσατε;... Γιατί αυτό τό στενοχωρημέ- νο, τό ήρωτικό σκεδόν, θέλημα σας;...

'Ο Μαρτέν δέν έβγαλε καμία... Ένοιωσε εύκολα κανένας τή βίαιη έσωτερική πάλη που άντάρσισε τό άνδρα τόν στην ή, Εκείνη ξαναρόιωσε:

—Γιατί;... Γιατί;... Κι' ο Μαρτέν, ξεσπώντας σαν γεμιονιατική ά- νησιόζαλη, φώναξε:

—Γιατί; Θέλεις να τό μάθης;... 'Ε, τό άμολούγο; Μένεις ξιμάθα τόν νόμο τού Φίλιπ, τού πιο στενοχό κι' άδελφικό μου φίλου, έννοιω- σα στην άσχη μία πέρα... Μία άλλημ βωθεσία... Κάτι σαν ήβλεια σου- γερσή... Ούσιπανα πειά στό μέλλον να ήμια γι' αυτόν τόσο άπαραιτη- τό, άπώς ήμουν πρώτα... Τή θέλω μου στην καρδιά τόν την πάντα δικαιωματικά έσει... Έσείς, ή γυναίκα τού... Μά αυτά τάννοιωθα πριν σας γνωρίσω... Απ' την ήμερα άμως που σας προτογνωρίσα, έννοιωσα πόσο εις επανόρθω ή γοητεία σας και σε μένα τόν ίδιο... Θέληνα γ' άμωβή... Θέληνα να ξεφύγω άπ' την ξοτιική έβξί σας... Ένοιωσα φόβο κρυφό στο αντίρστωτικό σας!...

—Πώς;... Φοβήθηκατε από μένα;... Δέν καταλαβαίνω!... Ξεφώ- νησε εκείνη με κρυφή λαχτάρα.

—Ναι... Σας φοβήθηκα, φηθήκασε ο Μαρτέν, Είστετε τί θέλω να πώ... Θέλω...

Και σιγαλά, τότε, σαν άνθρωπος που προσήγεται άδελιά του στην ύπεροχη έξομολόγησε, σαν άνθρωπος που λατρώεται από άόμοιο τρομαχτικό, πρόσθεσε:

—...Θέλω να πώ, πως άπ' την πρώτη στιγμή που σας άντίκρι- σα, σας άγαπού τρελλά, βαθιά, άπειλομένη!...

—Έλασε να μιλή, Σιγαλά άπλόηθηκε άνάμεσα τους, σιγαλά βα- ρειά που την έκοβαν μονάχα ή παραξημένες άναπνοές του. Παρότι ή Όσταβία μοιροκόιωσε, νοσταλγικά κι' ύπάζωρα, σαν να μών πιστετε τ' αυτά της:

—Θεέ μου!... Θεέ μου!... Μ' άγαπάει... Και με τό λέει!... Πό- σο είνε άτροσδόκατο... Πόσο είνε γλυκό... Σε τί ευφάντα παραη ή άόχων αυτά τό λόγια σου, άγαπημένη μου!... Κι' έγώ που νό- μιζα πως ή' άποστρεφάσων... Μ' άγαπάς κι' έσύ, Θεέ μου!... 'Ο- πως κι' έγώ... Απ' την πρώτη μέρα που σε γνώρισα... Αχ!... Μοιροχεται να μιλάω... Μαρτέν άγαπημένη μου... Σφίξε με στην άγ- καλιά σου!...

Τά μάτια της είχαν δουράσει και τό ύπεροχο κομμά της συγκινη- ζόταν από λαχτάρα. Μά ο Μαρτέν, ψυχρός, με τό πρόσωπό του φρι-

Ξανάθε άμως, πάλι, ο παλιός εκείνος καιρός της πρώτης τον άσάλευτης φίλιας. Και τότε, με την ευκαιρία που βρισκόταν τό νεο- πο ξενοδοχείο, για παραθερισμό, σε κάποιο γκαρζό χωριόπλάτα της Βοητάνης, έτραξε κι' ο Μαρτέν κοντά τους. Κοντά στον παλιό κι' άδελφικό του φίλο, με τόν όποιο τόν έδεναν τόσες νυνές άναστη- σεις, άγάτες κι' άρσ'όσσεως...

Γιατί, άμως, αυτό τό σύννεφο μάζ άόριστης στενοχωρίας, άνά- μεσα στους τρεις τους;... Γιατί, ύστερα από κάποιο έβδομάδες τά θέληματα τού Μαρτέν άπεινοβολούσαν μία άγωνία κρυφή, ένω τά θέληματα της Όσταβίας έμειναν πάντα ψυχρά, μά κι' άσσοσο άνιγ- ματικά;... Και γιατί ή Όσταβία διακρίσισε τις τροφροήτες της στον άντίστωπο Φίλιπ—τόν πάντα άνοιχτάκωδο σίξισό της — ένω ο Μαρτέν έλασε πειά να τόν κοιτάξη, με την ίδια ειλακρόνια, στά μάτια;...

—'Ες άφήσιμε τά γεγονότα να άπαντήσουν στις άποφές μας: —'Ενα πρού, στις τελευταίες πειά μέρες τού παραθερισμού τού, ένω ο Μαρτέν καθόταν στό δωμάτιό του κι' έρωσνε ματιές άφηρημένες σε κάποιο περιόδιο, χρίτησαν έλαφρά την πόρτα...

Πρών προλάβει να φωνάξη ξαφνός, άνοιξε τό παραθυρόπλάτο με κάποια βιασότητα, και φάνηκε στό κατώφλι, άνοιξεμμένη και λα- χταριστή, ή ξανθή όμορφιά της Όσταβίας...

—'Ο Μαρτέν άναήρησε όρθός, μά εκείνη τού έλε ξερά: —'Σ' ένοχλώ;... 'Οχι, μην πετάς τό τσιγάρο σου... Έσφίξε καλά, ότι δέν με περιόζει ο καιρός...

Καταλάβαινε εύκολα, άμως, κανένας, ότι μι- λούσε μηχανικά, κι' άπ' τού ήνη την άόρθτητα τόν φράσεόν της ο τόνος της φωνής της έρωδε κάποια βιασότητα. Τά φράδια της ήσαν σουφρω- μένα, και τό μάγουλά της έλαφροκόκινα από κρυ- φή προσπάθεια...

Ξανάτε στον θυμό και μοιροκόιωσε—άπ' την άτροσδόχη παρουσία της—Μαρτέν:

—'Ο Φίλιπ ήγνε έξω... Είκασιτε μόνον στό σπί- τι... Κανένας δέν θα μάζ ένοχλήση...

Κι' έπειτα, άρσ'όμνησε ξαφνικά: —Γιατί με άποστρεφάσαι;... Γιατί με άποφρέ- γεις έτσι;...

'Ο Μαρτέν άνατόρσισε άπ' την άμειλίχη προσέγγισή κάποιο φοβερό κινδύνο. Θέλησε να διαμαρτυρηθή ζορπά, μά ή Όσταβία τού ξανά- κωψε τή λαλιά, ξεσπώντας:

— Έξέω τί λέω... Γιατί με άποφρέγεις;... Τί κακό σουάνα;... Απ' την πρώτη στιγμή που ίδω- θήκαμε, που φρονέσαι σαν κρυφό έχθρός... Νουώ- θω τό γιατί, και τί θέ τό πώ: Είσαι ήλιόζωης... Με θέσους έχθά... Πόιν είσαστε σφιστά δεμένοι — ο Φίλιπ κι' έσύ— με μία άκόρητη και σταθερή παιδική φίλια... Μά μπέρα έγώ στό μέση, άπ' την ήμερα που παντρητήκα τόν φίλο σου, και σάς χωρήσα άμέσως... 'Ο Φίλιπ κι' άγαπάει, κι' ή άγάπη τού αΐτη χαλάσσε ά- πώσιμα την τόσο έρωσιτική δεσποτική σχεδόν, φίλια σας;...

Λαχταρισμένη, με τά ύπεροχα μαύρα μάτια της γλάστ κι' άστρα- φτερά, χειρονομούσε βίαια. Τό φρό, λυγρό κομμά της κιατίξε δα- νατά, σαν κιατορίσι άνειμοδαμένο. Κι' ένω ο Μαρτέν, συγχισμένο από μία πάλη έσωτερική τόν πιο άντιθέτον αισθημάτων, την ρου- φούσε με τά μάτια τουβός, εκείνη έξακολούθησε:

—Ναι... Είσαι ήλιόζωης!... 'Η ευτυχία τού Φίλιπ κοντά μου σ' έ- ρωθίζει άντιστροφή... 'Ηταν καλύτες για σένα, τρυφερός, στοργικός, σαν ένας μεγάλος άδελφός, κι' άπό τότε που με παντρητήκα, σε πα- ροιήθησε λιγάκι... Αυτό σε έξαγορεύσε, κι' άρσ'όσσεως να ξαναερω- δίσης τή φίλια τού σίξισό μου, με κάθε μέσον και με κάθε τρόπο... Αΐτη ή διαγωγή σου, άμως, είνε άνανθη, άνεύλιξη, ταπεινή... Έχασες την τυφή φίλια τού, κι' έρωσιτής καθώς είσαι, θέλεις να μαρώνης την ευτυχία και τόν δυό μας!...

Σόκωσε για μία στιγμή και συνέχισε:

—Ναι... Δέν τολμάς να τό φανερώσης, μά κρυφά μάζ έχθρεύεσαι... 'Η είνοντια σου, ο σαοσασμός σου, ή λοξές ματιές σου και τό άνιγ- ματικό χαμόγελο με τό... παρακούθηδες όλα τά όσα κάνομε, μάζ ένοχλώδον, μάζ διασπορεύω, και σαλάσων τις πιο ήσυχες στιγμές μας... Αν ήσουν ένας άμηνθικός φίλος τού σίξισό μου, θα χαρώ- σουν για την ευτυχία τού, και θα προσπαθύσες να χαρής κι' αυτό μαζί μας... Δέν τόν άγαπάς άμως ειλικρινά... Γι' αυτό και σε στε- νοχωρεί ή ευτυχία τού... Σού είνε άντιπόρση, ζητάς να την έλαπλώ- σης και, σιγά-σιγά, να την καταστρέψης έντελώς...

'Ο Μαρτέν στεκόταν σαν μαρμαρωμένος, σε ύλο αυτό τό δικαίω- μα, Δέν τολμούσε να την διακόρη, αλλά περιόρζωταν κάθε τόσο να χειρονομή με άλοφάνηρη στενοχωρία. Κατάφερε, άσσοσο να τραυ- λήση:

—Σφίξε με στην άγκαλιά σου!...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

(Έντυπώσεις, σκέψεις, ανέκδοτα, περιεργα και άστεια)

ΩΡΑ που εξαλαφίρησαν όλων ο σάλος και ο πάταγος, ο φανατισμός και η οξύτης, και κατόπιν της μάχης ή βοής, ως γράφουμε μερικές παρατηρήσεις για την εκλογή της Θεσσαλονίκης. Η εκλογή αυτή ήταν ιστορική και αξιοσημείωτος, όχι μόνον γιατί και η δυο αντιμαχόμενες μεριδες απέδωσαν μεγάλη σημασία σ' αυτήν, αλλά και γιατί έπικρατήθη δ.τι καλόν και άδικοτόν είχαν οι μονομαχισάντες δυο πολιτικοί κόσμοι, δ.τι καλόν λέγω και έλλεικτόν στην πολιτική, την διανοήσι, την πνευματική υπεροχότητα, τη μαχητικότητα, την ηθικότητα και την επιχειρηματολογία.

Κατά τις τελευταίες ιδίως 15 ημέρες, η Θεσσαλονίκη είχε μεταβληθί σέ Πανελλήνιο Έσθεσι τύπον και προσκοπήσιον!

Το έκαστροθεν μίως και ο φανατισμός ήταν άπεφρακτος. Το περίεργον δέ εινε ότι και η δυο αντίπαλες μεριδες είχαν στησει τα στρατηγεία τους στο μεγάλο και πολιτελές Ξενοδοχείο της Θεσσαλονίκης, το «Μεντιπερρανέ».

Μεταξής, Ράλλης, Σαριάς, Τορκοβασίλης και λοιποί ύπουργοί της Κυβερνήσεως άρ' ενός, Καφαντάρης, Παπαναστασίου Σοφριανόπουλος, Μικονάς και λοιποί πρόην ύπουργοί άρ' έτερου. Καί γάρ άσ' αύτους οι έπιτελείς, παραγοντες, σηματοφύλακες, πρόην άξιοματικοί, και διανοούμενοι, λογοτέχναι, πρωτοτύλληκαα του λόγου, τών τερτιπών, της πέννας, της πάλης και της μαρζούρας...

Πώς ώλο αυτό το εύφλεκτον ύλικόν δεν προστεράδι συνθοθεώμενον μέσα στο Ξενοδοχείο και δεν έπληθην άνάρλεξις κι' άνάταξις; αυτό πεύα εινε ένα θαύμα!

Έκει μέσα, έκασός τών άρχηγών, είχε συγκεντρωθή όλη η στήριξις ή κοινωνική που δέρνει σήμερα τους έργεράδους.

Έθνικοσοσιαλιστάι, δημοκράται, κολεκτιβιστάι, βασιλικοί, φασίσται, συντηρητικοί, άστροίοντες, άριστερώτεροι, άριστερώτατοι, δεξιοί, δεξιώτεροι και... δεξιότχηνα.

Π. χ., δ ν. Πασσαλάδης, παλαός σοσιαλιστής, ορθόδοξος, όπως ο ίδιος λέγει, περισσότερο πληρίαζε τόν ν. Σοφριανόπουλο, τόν όποιόν όμως κατά βάθος... δεν άνεχόταν.

—Ο Σοσιαλισμός του ν. Σοφριανόπουλου, έλεγε, εινε... Μορατίτιζος Σοσιαλισμός.

—Αλλά και για τόν ν. Πασσαλάδη, μάζ ειπαν, ότι και ο δικός του σοσιαλισμός εινε... σοσιαλισμός... Α λ η π α σ σ α λ ι δ ι κ ο ς !

Ρωστώνη, τουτέστιν, ναργιλές, ζαπλόκοια και άφρατά λόγια!

Έπαναλαμβάνοιμε ότι μάζ το ειπαν, αυτό, όχι όμως ο ν. Μουζενίδης.

Οι φίλοι του, λένε, ότι ο ρομαντικώτερος τών άρχηγών κομματόν, εινε ο ν. Παπαναστασίου. Αλλά δεν εινε μόνον ρομαντικός. Εινε επίσης και ο πιοτότερος τών άρχηγών κομματόν.

Και άν εινε μόν η δεν εινε, δεν το ξέρω, έσκεινο όμως που γνωρίζω εινε ότι ο ν. Ζήσης, ο συνδιομοσμήτης του «Μεντιπερρανέ», έκανε μια γράφα έπ' αυτού, άν και θεωρείται ο έξιστότερος τών Μαζεδώνων.

Καθώς γράφομεν άνωτέρω, όλοι οι άρχηγοί και ύπουργοί τών κομματόν, πόν και τρεις, και τών δυο παρτάξέων, μένανε στο «Μεντι-

μαστικά παραμορφωμένο άπ' τόν πόνο κι' άπ' την πάλη της καρδιάς του, ψηθίσκε με άχρονη μιά σταθερή φωνή:

—Κι' ο Φιλίππ... Σεχάσκαε τόν Φιλίππ, κυρία μου... Σεχάσκαε τόν καλύτερό μου φίλο, και Σεχάσκαε τόν πιο τρυφερό άπ' τους συζύγους... Κυρία μου, μάζ χωρίζε άβυσσος!...

—Βοηθήνα κι' οι δυο τους τα κεφάλια. Στις ψηχές τους είχε ξεπαώσει τόρα μιά άπ' τις θιέλλες εκείνες, που συντρίβουν, που κοιματιάζουν τους άδύναμους, και που γαρίζουν τους δυνατούς...

Το άρητιμμένο έσωτερικό πάλεμα τους καθρεφτιζόταν στο συσπασμένα πρόσωπά τους και στα ζωνωμένα μετωπά τους, ενώ ο ιδρωτάς γαλόνισε άφρονος και τους έκαινε με την άλωάρα του τα μάτια...

—Ακούστρε με το βουητό μιάς μάγνας. Κι' ύστερα το μουμουρητό του Μαρτέν:

—Μέ διάξαστε στην άσχη... Άσρηστε με να φύγω...

—Κι' άκούσθήσε κατόπιν η ύπόκληρη φωνή της Όσκαρίας, σάν βογγητό σπαραγμαού:

—Κανείς δεν σάς κρατεί... Πρέπει να σωθούμε κι' οι τρεις!... Φύγετε... Φύγετε...

Κι' ένας λαγμός την έπνιξε.

τερρανε». Από εκεί επρόκειτο να όκλήρη και ο ν. Βενιζέλος.

—Αλλά ο ν. Μεταξάς και οι ύπουργοί της Κυβερνήσεως, κάλεσαντες τους ιδιοκτήτες του Ξενοδοχείου Ζήσην και Ταγματάρχον, τους κατέστησαν γνωστόν ότι δεν αναλαμβάνουν καμμίαν εγγύησιν της... άνεραστήτητος του Ξενοδοχείου τών, εάν μιλούσε ο ν. Βενιζέλος άπ' εκεί.

Κατόπιν αυτού οι ν.κ. Ζήσης και Ταγματάρχος έδήλωσαν ότι δεν παραχωρούν το Ξενοδοχείο τών για την όμιλία του ν. Βενιζέλου.

Τότε, έθεώρησεν ύποχρεώσιν του να έπέμψη προσωπικός στους ιδιοκτήτες και να τους παρακαλέση ν' ανακαλέσουν την άπαγόρευσι του ό ν. Παπαναστασίου. Αίτιο όμως ήταν άνένδοτοι.

—Θά μάζ σάσουν τα πράγματα και θά μάζ καταστρέφουν το Ξενοδοχείο! ειπαν.

—Δέν θά γίνη τίποτε, τους έλεγεν ο ν. Παπαναστασίου.

—Πώς δεν θά γίνη τίποτε; Κι' άν γίνη μιά συμπλοκή, πώς αναλαμβάνει την εγγύησιν, άπρητησαν έκεινοι.

—Όσο γι' αυτό σας έγγραφωμι έγώ έναπογράμμος, τους ειπεν ο ν. Παπαναστασίου.

Κι' ο ν. Ζήσης μουμιοώισε:

—Τι να την κάνοιμε την έγγύησιν αυτή;

—Γιατί;

—Γιατί σεις ν. Παπαναστασίου έχετε ά ψ ι λ ι α ν (δέν έχετε ψιλιά).

—Ο ν. Παπαναστασίου δεν κατόλαβε τη λέξι.

—Τι ειπατε ότι έζω; ρώτησε.

Κι' ο ν. Ζήσης ένοήσας τη γνάμα του, διάσπασε λογαριαζάς:

—Είπα, ότι σεις ν. Παπαναστασίου έχετε ά σ ο υ λ ι α ν... οικονομική!

—Ο ν. Παπαναστασίου έψιλε και δεν έπέμεινε. Και ο ν. Βενιζέλος μίλησε από το «Μάζεστικόν» του ν. Τσαψη.

—Ένα απόγευμα, καθός περνούσαμε από την άγορά της Αικατερινής, με τόν ν. Σοφριανόπουλον και τόν έν φίλό... (σύντροφον) και όσαδόν του ν. Λεονάρδου, φαρμακοποιόν στη Βέρροια, μάζ μύρισε άξανα ενόσθα φρομού ζεστόν που μάζς ξεφουρτιζεται.

—Καρό έζα, μάζ λέει ο ν. Σοφριανόπουλος, να μισόστο μισοδιά ζεστόν φρομού.

—Επλησίασαμε σ' έναν εκεί κοντά φουόνο κι' έπάθαμε το έξής... καταπληκτικό: «Ότι ο φουόνος έκεινος ζήμινε φρομού άπό... ντόπιο σιτάρι».

—Ο ν. Σοφριανόπουλος πήρε ένα καρβέλι και το γράδισε με τόση στοργή με ύση δεν έδώσετε μητέρα άγαπημένο της παιδάκι. Το κράτισε στα χέρια του λίγο για να το αισθανθί, να το χορτάση με το μάτι, και το άφησε λίγο μελεγχολαός.

—Όταν σέ λίγο καθήσαμε να φάμε στο Ξενοδοχείο, στείλαμε να πάρουν άπ' το ντόπιο φρομού, το σιταρένιο.

—Αλλά τα παιδάκι που πήγαιναν κι' όχογοντο μάζ έφροναν φρομού λευκά, άπ' τα άμερικανικά παιδάκια. Στείλαμε άλλο παιδί, το έδώσαμε οδηγίες πώς να βρη τόν φουόνο και τα παιδάκι μάζ λέγανε:

—Τόν Ξέρο! Τόν Ξέρο!

—Αλλά και πάλι λευκό φρομού μάζ φέροναν.

—Δέν μπορούσα να έξηγήσω το μυστήριο!

—Μά τι διάβολο, έλεγα σ' έναν πολιτεμένο του τόπου, σέ μισή ώρα τα πήραν όλα του φουόνου τα φρομού!

—Όχι, δεν πρόκειται περί αυτού, μου άπάντησε. 'Ο φουόνος έχει άζαμα καρβέλια από ντόπιο σιτάρι...

—Τότε γιατί δεν πούλαει;

—Πουλάει, πώς δεν πούλαει;

—Έν τοιαύτη περιπτώσει γιατί δεν όνει και σ' έμάς;

—Γιατί δεν αφίνοιμε έμάς;

—Έσείς!...

—Μάλιστα έμεις! Κοντάκι μ' άρχηγός κάματος, τι θά έλεγε, άν τού άναγε στον τόπο μάζ μισόρο φρομού να φάη και δεν τού δίναμε άπτερο που τρώει όλος ο κόσμος, ο καλύτερ!...

—Όταν στον ν. Γ. Παπανόρεον παρουσιάστηκε στο Ξενοδοχείο όπου έμεινε μιά έπιστολή Έβροάων, 3—4 ημέρες πριν τών έλλογών, να τόν συμβουλεύθη δήθεν τι στάσι να κρατήση κατά τας έλλογούς το έβροαϊκόν στοιχείον, έκεινος τους άπρήτησε:

—Νά προσθέσετε στις δέκα εντολές σας, ακάμη μιά έντολή.

—Ποιά;

—Την... σου ψηφίσησ!

—Έκεινοι τόν διαβεβαίωσαν πώς έτσι θά γίνη, μιά πήγαν και... ψηφίσανε όλοι, μέχρι τεθνεώτων, παραβάντες την έντολή του ν. Παπανόρεου.

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

Είχαν στησει το στρατηγείο τους στο «Μεντιπερρανέ»

γράφει με τόση στοργή με ύση δεν έδώσετε μητέρα άγαπημένο της παιδάκι. Το κράτισε στα χέρια του λίγο για να το αισθανθί, να το χορτάση με το μάτι, και το άφησε λίγο μελεγχολαός.

Πρωτοπαλληκαα της μαγκούρας!...